

Egyéni kiállítások

1980. Tapolca, Batsányi János Művelődési Központ (Gerzson Pállal)
1982. Budapest, Múcsarnok
1983. Szeged
1985. Tapolca
1986. Fonyód, Nyári Galéria
1991. Winsen Luhe, Museum Marstall
1992. Stuttgart, Magyar Intézet
1993. Ludwigsburg, Galerie Zaukönig
1994. Pforzheim, Hochschule für Gestaltung
2002. Budapest, Vigadó Galéria
2006. Balatonyörök, Bertha Bulcsú Művelődési Ház
2008. Budapest, Mono Galéria (Benedek Barnával)
2009. Budapest, Hegyvidék Galéria
2013. Budapest, HAP Galéria
2013. Sárvár, Galeria Arcis

Díjak

1968. Balatoni Nyári Tárlat szobrász-díj
1975. Képző- és Iparművészeti Lektorátus nívelő-díja
1987. Munkácsy Mihály-díj
1991. „Fém és fény” különdíj, Koblenz (NSZK)
2000. Apáczai Csere János-díj (oktató munkáért)
2009. „Díj”-díj Építészeti és Művészet, Kévé Stúdió Galéria ÉMKE

Köztéri művek

1963. Kaposvár, Könyvtári kőszobor, 220 cm; építész: Kiss István
1965. Tiszaszederkény, Kétfigurás bronz park-szobor, 220-180 cm
1967. Debrecen, Kétfigurás kőszobor, 220 cm
1969. Püspökladány, Iskolai bronzszobor, 220 cm
- Budapest, Kiskunfélegyháza, Nagykőrös, Győr, Szombathely, Salgótarján, Variábilis játszótéri mászó-plasztikák (elnyert országos pályázat)
1970. Kiskőrös, „Bem portré” kőszobor, 80-60 cm
- 1970-71. Balatonszéplak, Kőrelief; építész: Márton István
1971. Nyíregyháza, Krómácel plasztika, 200 cm; építész: Kiss István
1973. Szeged, „Gömb” – víztükrrel kombinált tér plasztika, krómácel, 300 cm (elnyert meghívásos pályázat)
- 1974-79. Budapest, Metró, szürkemárvány; belsőépítész: Szerdahelyi Laura Budapest, Telefon központ, sütőtű mészke; építész: Jeney Lajos Győr, Gyári éttermi falrelief, szürkemárvány. A három nagyméretű kő-dombormű Kovács Ferenc szobrászművésszel közösen.
1979. Budapest, Csepel „Örvény” – víztükrrel kombinált térplasztika, krómácel, 200 cm
1980. Balatonfüred, „Háromkaréjos” – víztükrrel kombinált térplasztika, krómácel, 180 cm (elnyert meghívásos pályázat); építész: Pázmándy Margit

1982. Budapest, „Átrium” – beltéri vízfűtő, műanyag és krómácel, 400 × 400 × 230 cm; belsőépítész: Németh István
1985. Budapest, „Lüktetés” – krómácel plasztika, 700 cm (elnyert országos pályázat); építész: Kévé György
- Budapest, „Kígyó” – embléma-plasztika, krómácel, 350 cm, és krómácel feliratok, zászlótartók; építész: Winkler Barnabás
1989. Szeged. Klinikai mobil plasztika, krómácel, 22 cm (elnyert meghívásos pályázat); építész: Marosi Miklós
1990. Budapest, „Vízjáték” – tévéstúdió előtti plasztika, krómácel, 600 × 300 × 240 cm; építész: Virág Csaba
1994. Eger, Dohánygyári főbejárati-kapuzatpártázat, bronz, krómácel, plexi, 520 × 120 × 25 cm
- Budapest, Endrődi Sándor utca, Irodaházak utcai arculata esővédő elötető, kerítés, kapuk, postaládák, 40 × 3 × 3 cm, krómácel, zöld drótüveg; építész: Kévé György
1997. Budapest, Orczy Irodaházi plasztika, krómácel, aranyozott réz, 200 × 90 × 60 cm; építész: Kévé György
1998. Budapest, „Pogány Frigyes” – gimnáziumi mellszobor, bronz, 185 × 52 × 28 cm
2000. Székesfehérvár, „Millenniumi Emlékel” – Városház téri plasztika, krómácel, gránit, 310 × 300 × 300 cm (elnyert országos pályázat)
2002. Paks, „Dinamika” – szökőkút, krómácel, gránit, 170 × 170 × 170 cm (elnyert meghívásos pályázat)
2008. Budapest, Szent István Kórház, Dr. Urbán István emléktábla, bronz, 80 × 60 × 5 cm

JÓZSA BÁLINT

Munkácsy-díjas
szobrászművész kiállítása
a Körmendi Galériába
2014. február 24-én hétfőn
18:00 órakor.

A kiállítást megnyitja
WEHNER TIBOR
művészettörténész

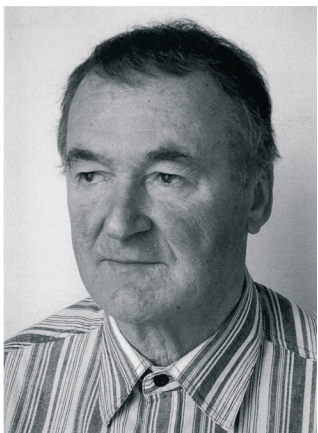
1055 Bp., Falk Miksa u. 7.
www.kormendigaleria.hu
info@kormendigaleria.hu
(+36-1) 269-0763

Holdives, 2007, krómácel, 53 cm

J ó z s a
B á l i n t

Józsa Bálint

1937-ben születtem Debrecenben. Felmenőim mindkét részről erdélyiek voltak.

1944-ben végleg Budapestre költöztünk. 1955-ben érettségiztem a Képző- és Iparművészeti Gimnázium festő szakán. Reliefvésnök szakmunkás vizsgát szereztem.

1956-ban felvételt nyertem az Iparművészeti Főiskola Borsos Miklós által vezetett szobrász szakára. Azóta is Őt tartom mesteremnek. Felfogása szerint a rajztudás megszerzése és a lényegét megértő mintázás megtanulása vezethet el a szobrászművészi tevékenységhez. Különböző technikák elsajátításával is foglalkozhattunk, úgymint: kőfaragás, fafaragás, rézlemez domborítás, éremkészítés, fémmegmunkálás (kovácsolás, szegecseles). Annak idején, úgy emlékszem, ebben az

iskolában elsőként tanulhattunk megadott építészeti vagy környezethez való illeszkedésről.

1961-ben diplomáztam. Végzés után hegesztő vizsgát tettem, hogy tervezett plasztikáimat magam tudjam kivitelezni. Eleinte figurális munkákat, főleg kisplasztikákat készítettem, majd pályázatokon nyert, közterületekre készülő, nagyobb méretű szobrokat faragtam kőbe, mintáztam agyagba, gipszbe. 1970 körül készítettem első, figurákból kiinduló, de réz, majd krómácell lemezanyagra átvitt plasztikáimat (Rézmadár 1968., Vízhordók 1971.). Később egyre ritkábban volt nyomon követhető szobraim figurális eredete. Inkább egy gondolati, tartalmi ötletet fejeztem ki a plasztika eszközeivel, a választott anyag megmunkálási törvényszerűségeinek felfedezésével. Ha megadott környezetről volt szó, a beilleszkedés szempontjait is messzemenően figyelembe vettem. Ars poetikám lényege még ma is az, hogy mindig olyan eredeti és kifejező formaötleteket próbálok megvalósítani, amelyek újnak számítanak, legalábbis az én ismereteim szerint. Sohasem tartottam szerencsének a kitaposott utak tovább taposását. Ezért tevékenységem valahol rokon a formatervezők törekvéseivel.

Első műtermemet 1965-ben építettem saját erőből az akkori Istenhegyi úti társasházunk kertjében. 1976-ban pedig jelenlegi otthonuk alsó szintjén alakítottam ki a műtermemet, ugyancsak ebben a kerületben, a Sárospatak utcában. A XII. kerületi Hegyvidékhez való kötődésem egyértelmű, a kerületben köztéri alkotásom is van. A Déli pályaudvari aluljáró Alkotás utcai végfalán egy kb. 28 m²-es szürkemárvány relief, amit Kovács Ferenc volt kollégámmal együtt készítettünk. Ezt a munkát a futuristák kerékábrázolásának dinamizmusa ihlette. 1965-ben nősültem, feleségem, Székely Éva középiskolai tanár. Két fiunk született, Márton 1968-ban, István 1980-ban. Mindketten az Iparművészeti Főiskolán – Egyetemen diplomáztak.

1963-ban hívtak vissza ide tanítani, ahol később egyetemi tanárrá habilitáltam. Kezdetben a Belsőépítész és Formatervező, majd a Szilikát szakon dolgoztam. Később az Alapozó Képzés Intézetében a Plasztikai Osztályt vezettem. Az úgynevezett „formatan” tantárgy oktatásához saját szisztémát alakítottam ki, aminek alapján a mai napig is érvényes tantárggyá vált a vizuális alaptantárgyak körében. Oktatómunkámért 2000-ben Apáczai Csere János-díjban részesültem. 40 éves tanítás után, 2004-ben mentem nyugdíjba. Visszatekintve úgy látom, hogy azért volt mindig mondanivalóm a növendékek számára, mert a folyamatos, kísérletező alkotómunka háttérként állt mögöttem. Szobrászatomra hatással volt az oktató munka, ahol a korrektúrák során számtalan ötletet kellett azon nyomban improvizálni.

Nagyobb munkáimat általában meghívásos, vagy országos, nyilvános pályázatokon nyertem el. Ilyenek többek között a szegedi 3 méteres „Gömb”, a Haematologiai és Vértranszfúziós Intézet előtti 7 méteres „Lüktetés”, a szegedi Új Klinika aulaterébe készített 22 méteres „Mobilplasztika”, a székesfehérvári „Millenniumi Emlékjel” c. munkám. Munkásságomat Munkácsy-díjjal ismerték el.

Számos megvalósításra váró plasztikai ötlet van bennem, melyeknek realizálására még nem tudtam sort keríteni, jelenleg ezek megvalósításával foglalkozom.

Bálint Józsa

Born in 1937 in the town of Debrecen. Both his ancestors descended from Transylvania.

In 1944 the family moved to Budapest.

In 1955 he graduated from high school at the Secondary School of Fine and Applied Arts specialising in painting; later on he studied relief engraving.

In 1956 he was admitted to the College of Applied Arts, Sculptor Department led by Miklós Borsos.

He graduated from college in 1961. After his graduation he obtained a welder qualification, so that he could materialize his sculpture designs.

In the beginning he was making figurative sculptures, mainly figurines; later on in the frame of various competitions he produced larger-sized sculptures for public areas using clay, gypsum and stone.

Since the 1970s chrome steel has played a major role in his work. In this period he produced his first figurative sculptures, which were transferred to copper and later on to chrome steel. (Copper Bird 1968, Water Carriers 1971) Later on the figurative origin of his sculptures were less traceable. He rather turned to expressing conceptual content or ideas by exploring the processing regularity of the selected material.

Until this day he considers Borsos as his true master and besides him the great figures of 20th century classic modern sculpting, such as Brancusi, Pevsner, Gabo, Calder and Max Bill, had significant impact on his work. His linkage with the intellectuality of modernism is beyond doubt. His artistic approach still focuses on searching for original, new and expressive form ideas for accomplishment. He never believed in following the trodden paths during his career. Therefore his activity in some way is related to the aspirations of designers.

His sculptures designed for buildings with a designated function have become the symbol of the activity pursued within the walls of the building. E.g.: the 3-metre “Orb” at the Biological Research Centre, Szeged and the 7-metre sculpture entitled “Pulsation” became the emblem of the National Institute of Haematology and Blood Transfusion. He won his larger-scaled jobs based on invitations or in the frame of public tenders.

In 1987 he was awarded the Munkácsy Prize.

Since 1964 he has been teaching at the College of Applied Arts and at the University of Applied Arts, where later on he habilitated as lecturer of the university.

In the beginning he worked for the Faculty of Interior Design and Designer and at the Faculty of Silicate. Later on within the Institute of Fundamental Training he was the leader of the Plastic Sculpture Department. For the purposes of teaching the subject of “form analysis” he established his own system using the 20th century modernism’s aspect as a starting point. Until this day the subject of form analysis is still part of the visual basic subjects taught at MOME (Moholy-Nagy University of Art and Design, Budapest). In 2000 he was awarded the Apáczai Csere János Prize for his tutoring work.

